

Küçük Tarla Tavşanı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Tarla Tavşanı

Aysel Banu YAVUZAL

Geniř, altın rengi ölde, kumların řeker gibi parıldadığı yerde, küçük bir tarla tavşanı yaşırdı. Kum rengi altın tüyleri, uzun dik kulakları ve kocaman koyu kahverengi gözleri vardı. Boynunda beyaz benekli küçük mavi bir atkı taşırdı. Tarla tavşanı zıplamayı ve keřfetmeyi ok severdi, ama sık sık kendini yalnız hissedirdi. Maceralarını paylaşacak kimse yoktu.

Her sabah, tarla tavşanı kırmızı bir kum tepesinin zirvesine zıplar ve çöle bakar dururdu. Kertenkeleler ve böcekler görürdü, ama oynayacak kimse yoktu. "Keşke bir arkadaşım olsaydı," diye iç çekerti. Sıcak rüzgâr spinifex otlarının arasından fısıldar geçerti, ama cevap vermezdi. Tarla tavşanının minik pembe burnu hüzünle seğirirdi. Çölün sırlarını paylaşacak birini istiyordu.

Bir gn, tarla tavşanı çl meyvelerini kemirirken, hafif bir burun çekme sesi duydu. Bir çalının arkasında dost canlısı bir yerdomuzu duruyordu! Soluk gri-kahverengi buruşuk derisi, uzun bir burnu ve tavşan gibi büyük kulakları vardı. Sırtında, içine sarılı bir harita sıkıştırılmış yeşil bir sırt çantası taşıyordu. "Merhaba," dedi yerdomuzu nazikçe. "Çln bu blgesinde yeniyim. Bana etrafı gezdirebilir misin?" Tarla tavşanının yreęi sevinçle havalandı.

Tarla tavşanı o kadar geniş gülümsedi ki bıyıkları kıvrıldı. "Elbette! Seninle tanıştığıma çok sevindim!" diye zıpladı yaklaştı ve yerdomuzu uzun burnunu eğip selam verdi. Hemen en iyi arkadaş olmaya karar verdiler. Yerdomuzu yeşil sırt çantasını açtı ve sarılı haritayı çıkardı. "Belki birlikte yeni bir patika bulabiliriz," dedi. Tarla tavşanının kocaman gözleri heyecanla parıldadı.

Çölün karşısına doğru yola koyuldular; tarla tavşanı zıplıyor, yerdomuzu ise istikrarlı adımlarla yürüyordu. Tarla tavşanının uzun, güçlü arka bacakları onu kumların üzerinde taşıyor, kısa tüylü kuyruğu arkasında sallanıyordu. Yerdomuzunun kalın pençeleri yumuşak izler bırakıyordu. Aniden tarla tavşanı durdu. "Bak!" diye bağırdı minik patisiyle işaret ederek. Önlerinde, dönen kum tepelerinin yarı gizlediği soluk, kumlu bir patika uzanıyordu.

"Bu patika unutulmuş gibi görünüyor," dedi yedomuzu haritayı incelerken. "Haritamda hiç yok!" Tarla tavşanının uzun kulakları merakla dimdik kesildi. "Hadi takip edelim!" diye önerdi. "Bir maceraya çıkabiliriz!" Yedomuzu başını salladı ve gizemli patikaya doğru yürümeye başladılar. Ayaklarının altındaki kum sıcacıktı ve hafif bir esinti onları ileri doğru itiyordu. Patika sanki onları ileri çağırıyordu.

Patika onları tatlı ve sulu bir öl kavunu tarlasına götürdü. "Ne harika bir sürpriz!" diye sevindi tarla tavşanı, bir kavunu kemirerek. Yerdomuzu gülümsedi ve o da biraz paylaştı. Büyük bir kayanın gölgesinde dinlendiler, mutlu ve tok hissediyorlardı. Tarla tavşanı şakalar anlattı ve yerdomuzu derin, gürleyen kahkahasıyla güldü. Tarla tavşanı ilk kez hiç yalnız hissetmedi. Kendini öldeki en şanslı canlı gibi hissetti.

Yollarına devam ederken patika kıvrılıp döndü. Parlak bir böcek kabuğu ve güneşte ışıldayan bir tüy buldular. Tarla tavşanı bunları hazine olarak yerdomuzunun yeşil sırt çantasına koydu. Ama kısa süre sonra güneş alçalmaya başladı. Gökyüzü turuncu ve pembeye döndü. "Eve dönmeliyiz," dedi yerdomuzu. Ama etraflarına baktıklarında patika kumların altında kaybolmuştu. Kaybolmuşlardı!

Tarla tavşanının kocaman koyu gözleri endişeyle doldu. "Eyvah," diye fısıldadı. "Geri dönüş yolunu bilmiyorum!" Yerdomuzunun küçük dost gözleri sakince tarla tavşanına baktı. "Endişelenme," dedi nazıkçe. "Birlikte çözeceğiz. Arkadaşlar birbirine yardım eder." Tarla tavşanı kendini biraz daha cesur hissetti. Derin bir nefes aldı ve etrafına baktı. Çöl akşam ışığında farklı görünüyordu, ama belki bir ipucu bulabilirlerdi.

Kendi izlerini takip etmeye çalıştılar, ama rüzgâr onları örtmüştü. Tarla tavşanı daha uzağı görmek için bir kayaya zıpladı, ama gördüğü tek şey kumdu. "Evimizi göremiyorum," dedi üzgünce. Yerdomuzu haritasını kontrol etti, ama unutulmuş patika orada yoktu. Birlikte oturdular, çıkmazda hissediyorlardı. Tarla tavşanının atkısı esintide dalgalanıyordu. "Ne yapacağız?" diye sordu. Yerdomuzu derin derin düşündü.

"Dur," dedi tarla tavşanı, aniden bir şey hatırlayarak. "Önceden yalnız hissediyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Ama şimdi sen varsın! Belki özel eşyalarımızı kullanarak yol bulabiliriz." Yerdomuzunun büyük kulakları dikildi. "Haklısın! Hadi haritaya tekrar bakalım ve bildiklerimizi düşünelim." Baş başa verdiler ve haritayı dikkatle incelediler. Tarla tavşanı minik burnuyla işaret etti. "Güneş batıda batar, evimiz ise doğuda. Hadi güneşten yararlanalım!"

Yerdomuzu gülümsedi. "Ne akıllıca!" Sırt çantasından küçük bir pusula çıkardı. "Ve pusulam da yardımcı olabilir." Doğru yöne doğru yola koyuldular; tarla tavşanı zıplıyor, yerdomuzu yürüyordu. Kum yumuşak olduğunda birbirlerini cesaretlendirdiler. "Başarabilirsin!" dedi tarla tavşanı. "Neredeyse geldik!" dedi yerdomuzu. Birlikte güçlü ve umutlu hissettiler. Yanında bir arkadaş varken çöl daha az korkutucu görünüyordu.

Sonunda evlerinden tanıdık kırmızı kum tepesini gördüler. "Başardık!" diye sevindi tarla tavşanı, sevinçle zıplayarak. Yerdomuzu mutlu bir homurtu çıkardı. Birlikte çalışmış ve sorunu çözmüşlerdi! Tarla tavşanı yerdomuzunun sağlam bacağına sarıldı. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," dedi. Yerdomuzunun küçük gözleri parıldadı. "En güzel macera için teşekkür ederim," diye yanıtladı. Eve kalan yolu birlikte yürüdüler, gururlu ve mutlu hissediyorlardı.

O günden sonra, küçük tarla tavşanı ve dost canlısı yerdomuzu en iyi arkadaş oldular. Her gün çölü birlikte keşfettiler. Bazen yeni patikalar buldular, bazen sadece kumda oynadılar. Ama bir arkadaşla hiçbir sorunun çok büyük olmadığını her zaman biliyorlardı. Tarla tavşanının beyaz benekli mavi atkısı dostluklarının simgesi oldu; birlikte zıplayıp yürürken dalgalanıyordu.

Tarla tavşanı parlak böcek kabuğunu ve ışıldayan tüyü maceralarının hatırası olarak sakladı. Bunları bütün hayvan arkadaşlarına gösterdi. "Dostluk sorunları çözmeye yardımcı olur," derdi tarla tavşanı. Yerdomuzu da başını sallayarak onaylardı. Ve tarla tavşanı ne zaman yalnız hissetse, her zaman yanında olacak bir arkadaşı olduğunu hatırlardı. Çöl harikalarla doluydu ve bunları paylaşmak her şeyi daha güzel kılıyordu.

Ve böylece, geniş, altın rengi çölde, küçük tarla tavşanı ve dost canlısı yerdumuzu mutlu mesut yaşadılar. Her maceranın bir arkadaşı daha güzel olduğunu ve takım çalışmasının korkutucu bir anı mutlu bir sona dönüştürebileceğini öğrendiler. Eğer bir gün çöle giderseniz, onları unutulmuş bir patikayı yan yana takip ederken, sırada ne olursa olsun hazır bir şekilde görebilirsiniz. Son.